

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 333/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Orange Slovensko, a.s.**, Metodova 8, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Vajnorská 21A, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/140/2024 z 27. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným uznesením najvyššieho súdu, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.
2. Žalobkyňa sa žalobou proti žalovanej sťažovateľke domáhala zaplataenia nemajetkovej ujmy 5 000 eur pre porušenie ochrany osobných údajov v súvislosti so službami sťažovateľky ako telekomunikačného operátora poskytovanými žalobkyni na základe zmluvy o pripojení a v jej rámci.
3. V konaní vedenom pôvodne pred Okresným súdom Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) pod sp. zn. SK-1C/10/2020 bolo preukázané, že pri spracovaní osobných údajov žalobkyne, ktoré boli odovzdané v súvislosti s poskytovaním telekomunikačných služieb, došlo k bezpečnostnému incidentu. Pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov sa nepostupovalo s náležitou starostlivosťou, keď boli uložené v označenej archívnej krabici a umiestnené v neuzamknutom sklade na papierový odpad, z ktorého bola táto archívna krabica začiatkom

februára 2017 odnesená [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „nálezca“) a odovzdaná do advokátskej kancelárie [REDAKOVANÉ], čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov dotknutých osôb.

4. Sťažovateľka vznesla v konaní námietku premlčania a tvrdila, že k bezpečnostnému incidentu, ktorý mal za následok sprístupnenie osobných údajov nepovoleným osobám, resp. možnosť takéhoto sprístupnenia, došlo v bližšie neustálenom čase v priebehu januára 2017. Okresný súd sa s argumentáciou sťažovateľky nestotožnil. Za moment vzniku bezpečnostného incidentu, resp. za začiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty podľa § 101 Občianskeho zákonníka považoval dátum 9. február 2017, keď boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcom, a nie odo dňa (25. januára 2017), keď si tlačivá v sklade naposledy všimol vedúci predajne sťažovateľky v Stropkove. Rozsudkom z 26. septembra 2022 súd prvej inštancie uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobkyni 2 500 eur, vo zvyšku žalobu zamietol a žalobkyni priznal náhradu trov konania proti sťažovateľke v plnom rozsahu.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom okrem iného namietala neprihliadnutie na vznesenú námietku premlčania. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sa však stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie a v celom rozsahu naň odkázal. Krajský súd rozsudkom č. k. 11Co/16/2023-227 z 25. októbra 2023 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I v časti o uložení povinnosti zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 110 eur potvrdil ako vecne správny podľa § 387 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v prevyšujúcej vyhovujúcej časti rozsudok vo výroku I zmenil podľa § 388 CSP tak, že v tejto časti žalobu zamietol. Žalobkyni voči sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie proti obom výrokom podľa § 420 písm. f) CSP. V dovolaní namietala, že odvolací súd sa vo vzťahu k otázke začiatku plynutia premlčacej doby náležite nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou, časť z nej odignoroval a navyše sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít a tento svoj odklon nijakým spôsobom neodôvodnil.

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením v časti proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku krajského súdu dovolanie odmietol a v časti výrok rozsudku krajského súdu o nároku na náhradu trov zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Výrok o náhrade trov konania zrušil najmä pre absentujúce odôvodnenie vo vzťahu k návrhu sťažovateľky na aplikáciu § 257 CSP.

8. K časti dovolania smerujúcej proti vecnému rozhodnutiu dovolací súd konštatoval, že po preskúmaní obsahu spisu v postupe odvolacieho súdu nezistil žiadne vady, ktoré by znamenali zásah do procesných práv sťažovateľky (v súvislosti s § 393 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP) alebo by zakladali prípustnosť dovolania. S otázkou premlčania sa krajský súd vysporiadal v bode 35 jeho rozsudku a argumentoval tým, že v tomto konkrétnom prípade začiatok premlčacej doby nemožno odvodzovať odo dňa, keď si tlačivá v sklade „všimol“ vedúci predajne Orange v Stropkove. Neoprávnené sprístupnenie osobných údajov nemohlo nastať procesom „všimnutia si“ tlačív v mechu na podlahe skladu. Okrem toho odvolací súd poukázal na to, že takáto výpoveď svedka bola časovo neurčitá a nebolo z nej možné vyvodiť, či sa predmetné tlačivá po 25. januári 2017 naďalej na podlahe skladu žalovanej nachádzali alebo nenachádzali, pričom podstatnou by mala byť skutočnosť, kedy tlačivá sklad opustili, a nie kedy ich tam svedok naposledy videl. Na podklade

uvedeného najvyšší súd nevyhodnotil odôvodnenie rozsudku krajského súdu ako nepreskúmateľné, pretože tento riadne vysvetlil spôsob, ako určil začiatok a koniec plynutia premlčacej doby.

9. V súvislosti so sťažovateľkou namietaným odklonom právneho posúdenia otázky začiatku plynutia premlčacej doby najvyšší súd poukázal na obmedzenia vyplývajúce z § 422 ods. 1 písm. b) CSP.

10. Pokiaľ sťažovateľka namietala nesúlad medzi vykonanými skutkovými zisteniami a právnymi závermi odvolacieho súdu, najvyšší súd zdôraznil, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok slúžiaci na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu. Otázka posúdenia momentu počiatku plynutia premlčania je otázkou právnou, pričom odvolací súd ustálil ako deň počiatku plynutia premlčacej doby deň, keď boli dokumenty nájdené nálezcom na nechránenom kontajnerovom stojisku. Sťažovateľka v dovolaní ani v konaní pred súdmi nižšej inštalcie nerozporovala skutkovú okolnosť, že dokumenty boli nájdené 9. februára 2017, ale namietala otázku právnou, že počiatkom plynutia premlčacej doby mal byť deň, keď zamestnanec obchodného zástupcu žalovanej umiestnil dokumenty do nechráneného kontajnerového stojiska. Odvolací súd neopomenul a riadne vyhodnotil vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vzhľadom na ním zastávaný právny názor odvodzujúci začiatok plynutia premlčacej doby od nájdenia predmetných dokumentov nálezcom. Vzhľadom na uvedený právny názor bolo logické, že odvolací súd nevykonával ďalšie dokazovanie k otázke, kedy boli predmetné dokumenty umiestnené do nechráneného kontajnerového stojiska – takéto dokazovanie by bolo nadbytočné. V tomto zmysle závery odvolacieho súdu v otázke počiatku plynutia premlčacej doby sú súladné s vykonaným dokazovaním.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti (ako aj v uplatnených opravných prostriedkoch, ktoré jej predchádzali) rozsiahlo a opakovane prezentuje nosný skutkový argument, že k bezpečnostnému incidentu, ktorý mal za následok sprístupnenie osobných údajov žalobcu nepovoleným osobám, resp. možnosť takéhoto sprístupnenia, došlo v bližšie neustálenom čase v priebehu januára 2017 s tým, že dokumenty obsahujúce osobné údaje dotknutých osôb boli v sklade videné svedkom [REDACTED] už 25. januára 2017. Od tohto odvíja svoj právny záver, že premlčacia lehota začala plynúť 26. januára 2017 a uplynula 26. januára 2020, preto je uplatnený nárok uplynutím trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka premlčaný.

12. Súdom vytýka, že bez vysvetlenia odignorovali celý rad dôkazov preukazujúcich, že dokumenty s osobnými údajmi dotknutých osôb sa už najneskôr 25. januára 2017 (ako dátum určujúci pre začiatok plynutia premlčacej doby) nachádzali vo vonkajšom neuzavretom stojisku na papierový odpad s tým, že takýto postup vykazuje závažný deficit v dokazovaní a predznamenáva svojvoľnosť prijatého skutkového záveru. Prejavuje nespokojnosť aj s neposkytnutím odpovede na ňou uvedený argument o potrebe osvojenia si nesporných skutkových tvrdení postupom podľa § 151 ods. 1 CSP, referujúc na skutkové tvrdenie žalobkyne o dátume 25. január 2017 ako o dni, keď najneskôr došlo k protiprávnemu zásahu do práva dotknutých osôb. Citujúc judikatúru dovolacieho súdu dokumentujúcu riešenie otázky momentu začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby, konštatuje, že súdy nižších inštalcií nevysvetlili odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. Súčasne dáva

do pozornosti tri rozhodnutia dovolacieho súdu (sp. zn. 4Cdo/18/2024, sp. zn. 7Cdo/49/2024 a sp. zn. 2Cdo/90/2024) vydané v skutkovo a právne identických veciach žalôb o ochranu osobnosti (ten istý bezpečnostný incident), v ktorých aktivoval svoju kasačnú právomoc vo vzťahu k dovolaním napadnutým rozhodnutiam odvolacích súdov z dôvodu nevysporiadania sa s kľúčovými tvrdeniami sťažovateľky v odvolaní.

13. Vzhľadom na uvedené nedostatky došlo k nesprávnemu procesnému postupu, čo spôsobilo naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Z obsahu sťažnostnej argumentácie je možné vyvodit' námiatku arbitrárnosti a neodôvodnenosti právneho záveru o nedôvodne vznesenej námiatke premlčania, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Inými slovami, namieta nesprávne právne posúdenie otázky premlčacej doby, resp. začiatku jej plynutia pre procesné pochybenia súdov.

15. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby táto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 65/2010).

16. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že na problematiku premlčania v skutkovo takmer identickej veci sťažovateľky vyplývajúcej z rovnakého bezpečnostného incidentu akurát s rozdielnou osobou žalobcu podrobne reagoval v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 359/2025 z 12. júna 2025, v ktorom uviedol, že *„Otázke premlčania uplatneného nároku sa odvolací súd venoval v bode 34 napadnutého rozsudku, pričom sa s odôvodnením súdu prvej inštancie stotožnil a v celom rozsahu naň poukázal. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (body 107 až 114) celkom jednoznačne vyplýva, že súd neopomenul argumentáciu sťažovateľky. Podstatné však je to, že výsledkom procesu voľného hodnotenia dôkazov súdom (bod 112) je logicky vysvetlený a riadne odôvodnený záver o tom, že neoprávnené sprístupnenie osobných údajov je spojené s nájdením dokumentov nálezcom, ktoré nastalo 9. februára 2017 (a nie s ich všimnutím). Záver súdu prvej inštancie o väčšej hodnovernosti dôkazov preukazujúcich, že práve dátum 9. február 2017 má vo vzťahu k premlčaniu právny význam, podľa názoru ústavného súdu neindikuje možnosť vyslovenia porušenia práva na spravodlivý proces. Navyše, ani doplňujúce úvahy odvolacieho súdu o neurčitosti výpovede svedka [REDACTED] z pohľadu konkretizácie časového momentu nie sú v rozpore s prirodzenou logikou.“*. Citované závery ústavného súdu boli rovnako aprobované aj v ďalšej skutkovo identickej veci sťažovateľky v konaní ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 114/2026.

17. V okolnostiach danej veci ústavný súd nemá dôvod postupovať inak ani v aktuálne posudzovanej veci. V kontexte sťažovateľkiných námiatok sa ústavnému súdu javí ako účelová argumentácia o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia v snahe dosiahnuť odlišné právne posúdenie. Vzhľadom na špecifiká prípadu v zmysle nemožnosti určenia presného dátumu vzniku bezpečnostného incidentu sa všeobecné súdy neodklonili od záverov prijatých

v rozhodnutiach, na ktoré poukazovala sťažovateľka. Ak súdy po vyhodnotení vykonaných dôkazov prijali záver, že premlčaciu dobu je potrebné rátať od 9. februára 2017, je potrebné uviesť, že sťažovateľka skutkové okolnosti v tomto smere nenamietala, a teda je neopodstatnená námietka, že súdy nepostupovali podľa § 151 ods. 1 CSP.

18. Prihliadajúc na relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v rámci dovolacieho konania zaoberal dostatočným spôsobom prieskumom odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu skúmania existencie vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu

19. Okrem uvedeného ústavný súd poznamenáva, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, keďže zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou najvyššieho súdu. Podstatné je, či sú odlišné práve názory všeobecných súdov ústavne konformné, lebo v kladnom prípade niet dôvodu na to, aby ústavný súd do takýchto záverov zasiahol (I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08).

20. Uvedené závery odôvodňujú záver o odmietnutí ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenej.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu